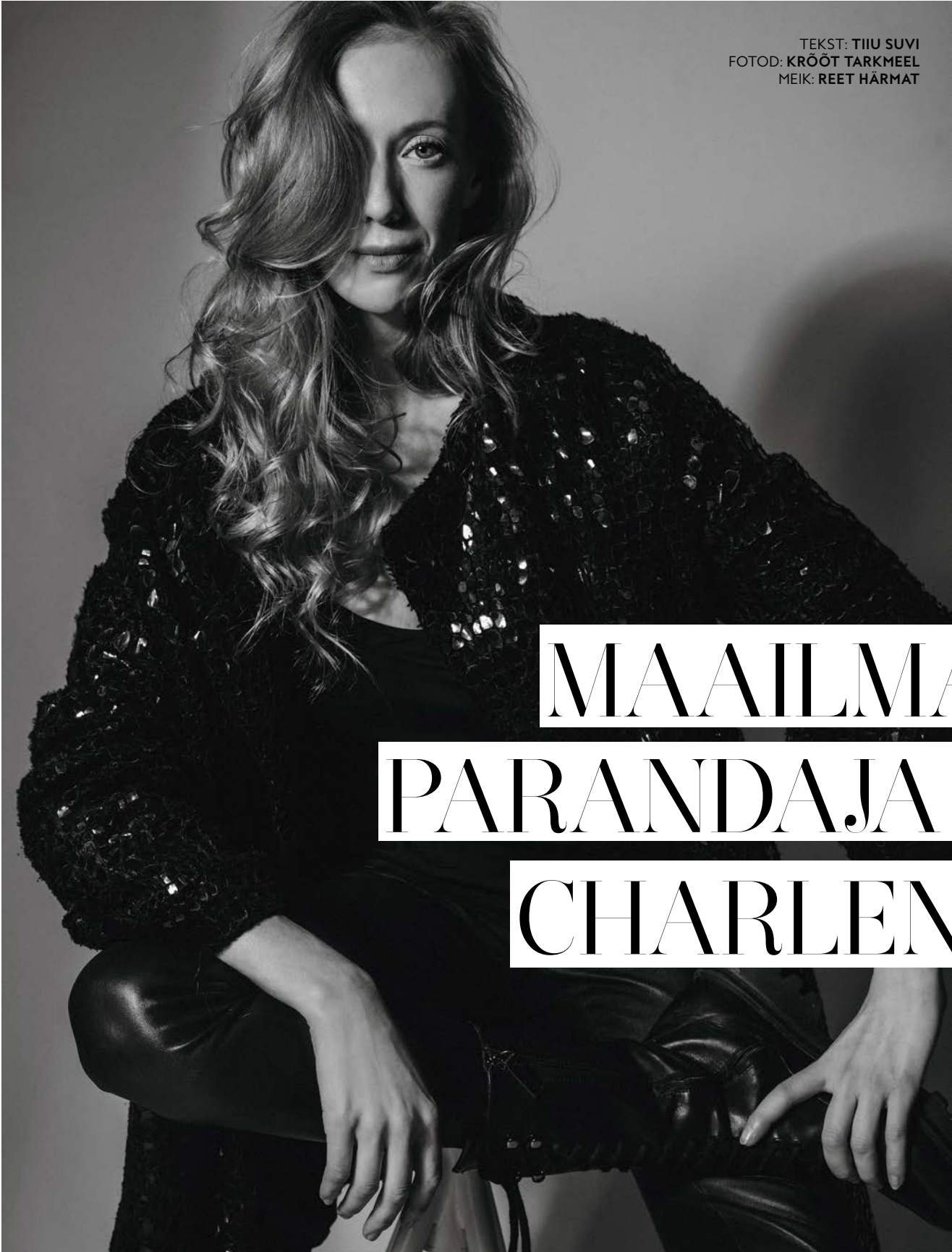

“Mu kunagine äripartner ütles, et Charlene on tulevikus üks neist hulludest kassinaistest, ainult tema kassid on lapsed, ja neid on tal sadu tuhandeid,” ütleb **Charlene Rennit** (33). “Oleksin õnnelik, kui tõesti saaksin nii paljude laste jaoks olemas olla.”

TEKST: TIJU SUVI
FOTOD: KRÕÖT TARKMEEL
MEIK: REET HÄRMAT

MAAILMA- PARANDAJA CHARLENE

Charlene kõnnib toas ringi, õhuliste siidpükste servad vastu põrandat sahisemas, justkui liikvel undiin, ning räägib telefoniga. Paar päeva tagasi toimus siinsamas avaras kodus üllatuspidu. Naer, Bellinid, privaatkoka valmistatud mitmekäiguline eine. Charlene'i sõprade lapsed jooksid ringiratast, vedades järel pikkade nõõride külge kinnitatud värvilisi Tiibeti palvelippe.

Samasugused lipud plagi-sevad tuules Fotografiska Tallinna ees, Telliskivi loome-linnaku väligaleriis, kus on eksponeeritud fotograafi ja multimiljonärist filantroobi **Bobby Sageri** (66) näitus “Invisible Sun”. Nähtamatu päike. Siingi on lapsed, palju lapsi: armilised, higised, traataia taga, liiga suurtes plastsandaalides, püssiga käes. Pagulaslaagrites, vaesuses, sõjas. Bobby ja Charlene, paar loomingus ja eraelus, tegid selle näituse koos. “Sünnitasime,” ütleb Charlene. “Mõnikord on mult küsitud, miks läheb mulle korda laste olukord kaugetes maades. Aga minu jaoks pole oluline, mis rahvusest nad on, vaid et nad on mu teele sattunud.”

Küsimusele, kuidas teda võiks esitleda, vastab Charlene, et ei ole veel suutnud ammen-davat ametinimetust leida. “Naine, kelle jaoks ei ole sõnu,” naerab ta ja lisab tõsinedes:

REET HÄRMAT, JUMESTUSKUNSTNIK JA ÖKO-NAHAHOOLDUSSARJA ÕLI KAASLOOJA, SÕBRANNA.

“Minu sõpruskonna imelaps – Charlene! Ingelliku välimuse, valkööri füüside ja Pātu krutskitega. Orkaan stiletodel, nii kirjeldab teda elukaaslane Bobby, ja nõustun 100%! Minu elu oleks olnud nii palju igavam ja mustvalgem, kui ma poleks kohanud sellist kustumatut säraküünalt nagu Charlene. Alati sõprade jaoks olemas, tõeline *entertainer*, kellele meeldib anda, jagada kõike sõpradega, ootamata vastuteenet. Tohtu töövõimega ja alati supervormis. Kust tuleb tema energia ja loovus, kui selle saladuse küll teada saaks?! Eraldi imetlust ja kiitust vajab tema stiilitaju ja armastus kodumaise disaineriloomingu vastu. Ainult ülivõrdes saab temast rääkida. Charlene on ehe ja kordumatu. Dubai pilvelõhkujat terrassil Bollywoodi staaridega tantsu vihtumas või Viirelaiul hülgeid vaatlemas. Sõbranna miljoni hüüumärgiga!!!”

“Laulja ma ei ole, pole kunagi olnud. Rahvusvaheline projektijuht ehk...? Minu töö on visiooni loomine, loome-protsessi käivitamine, projekti kokkupanek, üle finišijoone toimetamine – kogu tsüklil, algusest lõpuni. Aga neid projekte on alati nii palju, et raske loetleda, Bobby projektid on osa nendest. Juhin neid, et tema saaks tegeleda loomin-guga. Aga küsi parem, mis mu kirg on.”

“Mulle *meeldib* olla haavata.

Võib-olla on Charlene palju-del meeles tüdrukuna, kes jõudis 2004. aastal Eesti eurolaulu finaali. Tegelikult, väidab ta, pole talle kunagi laval meeldinud. “Kui satun tähelepanu keskpunkti, see on *fine*, aga esinemine ei ole minu teema. Naudin palju rohkem kaadri taga niitide tõmbamist,” väidab ta. “Läbivalt on mind huvitanud kultuuri-diplomaatia, mis on välis-diplomaatia oluline tahk, liikumine eri žanrite vahel. *Think big!* Hakka tegema ja näed, kuidas võimalused hargnevad. Oot, ma panen koera laadima!”

Lockdown’i ajal elas Charlene New Yorgis hotellis, kus peale tema peatus veel vaid paar külalist. Bobby kinkis talle seltsiks robotkoera. “Ta sõbrunes Marc Jacobsi koeraga,” naerab Charlene. “Kui viitsiksin rohkem tege-leda, saaks talle ka trikke õpetada.”

Charlene tugev külg on inimeste tundmine. Ta saab erinevatele tüüpidele kiiresti pihta, näeb neid lausa läbi, oskab neis leida parimad omadused ja suunata õigele rajale. Ta on meeskonna-mängija, kes tunnetab sobivust energia põhjal, ning kui asjad ei toimi, pole tal probleemi viisakalt koostöö lõpetada. “Tuleb proovida oma asja teoks teha, aga tuleb ka osata minna

lasta. Olen suur ärakõndija, teinud päris palju kannapöördeid. Mida edasi, seda lihtsam on neid teha.” Eestis viibib Charlene praegu koroonaviiruse tõttu. Ta oli parajasti New Yorgi Fotogra-fiskas näitust avamas, kui piirid kinni läksid. Ta ei pääsenud enam lähis-Idasse, kus oli pea kümme aastat elanud. Araabia Ühendemiraatides tegeles Charlene eri projektide arendamisega, muu hulgas

tehisintellektiga. “Oleksin sellega saanud oma tuleviku vägagi korralikult kindlustada. Aga olin tollal katki ja sisemiste eetiliste dilemma-de lõksus, igatepidi kurnatud,” meenutab ta. “Kui üks sõber mulle helistas, ütlesin, et ma ei suuda enam tööle minna, ja purskasin nutma. Sõber ütles, et mul on kaks võimalust: kas kõnnin tööl uksest välja või sisemiselt surres teenin paari aastaga väga lahedad summad. Tundsin, et ma ei saa aega raisata, ja andsin lahkumisavalduse. Muutusi ei ole vaja karta. Valikud tuleb teha selle põhjal, mis sind hiljem elule tagasi vaadates õnnelikuks teeksid.”

Charlene on tarmukas tegutseja. Kord pidi Bobby sadade piltide hulgast raamatu jaoks valiku tegema. Ta ei suutnud. Charlene valis kaadrid kümne minutiga. “Bobby oli šokis, ja mitte positiivselt: *kas sinu jaoks oli see nii lihtne?!* Tegin seda külma närviga, esimese emotsiooni pealt. Vähemalt algas dialoog, saime edasi liikuda.”

Kaks tugevat isiksust võivad pörkuda ägedalt.

“Mina olen Sönn ja Bobby Veevalaja, aga sünnikaardil domineerib mul hoopis tuli! Tule ja vee kombo seletab mõndagi... Võime vaielda väga dramaatiliselt, aga kõige suurem ohu märk on hoopis vaikus.”

CHARLENE’I SÜDAMEPROJEKT

Bobby Sageri näitus “Invisible Sun” Fotografiska Tallinna esimesel korrusel ja Telliskivi loomelinnaku väligaleriis jääb avatuks 12. aprillini ja liigub edasi Tartusse. Augustis eksponeeritakse näitust Berlin Photo Weekil ning see jääb linna novembrini.

Bobby Sagerist valmib mänguliste elementidega dokumentaalfilm, milles dialoogi astuvad kunstniku looming ja ürgne Eesti loodus (tootja Nafta Films, režissöör Martti Helde, operaator Mattias Veermets, intervjuueerija Neeme Raud, produtsent Charlene Rennit).

TERVENDAVAD PISARAD

2021. aasta on Charlene’il planeeritud ja paar järgmist ka. “Plaanimine on väga oluline, et jääks aega spontaansusteks ja lähedastele,” teab ta. “Kõige keerulisem on töötamine ajavahedega, kui teen töö-kõnesid öösel kella kolme ja viie vahel. Ma ei tahaks öelda, et olen kontrollifriik, aga olen metsikult organiseeritud, mul on kõik täpselt ajastatud. Mahatulek ja rahunemine võtab aega. Vann aitab, saun paneb vere käima. Ja uni! Enne kaheksat tundi und ma voodist ei tõuse.”

“Mis sa siis teed, kui raske on?”

“Nutan hästi palju. Mulle meeldib olla haavata, elan oma emotsioone väga tugevalt läbi ja see on vabastav,” tõdeb ta. “Nõrkushetked on normaalsed, kui kreisi tempo peal.”

Mõnikord, kui pea vajab selginemist, kirjutab Charlene kirja, aga ära ei saada. Salvestab arvutisse. Parim moodus emotsioon välja elada ja paar aastat hiljem lõbus lugeda.

ILMAS RÄNNATES

Peened kasetiived elutoas, maast laeni, salgakestena, oksad heitmas lakke haralisi kogemust. Aga on ka juhtu-varje. India pühamehe suur foto karamellivärvi küüналde valguses. Martin Saare maal Charlene’ist ja Bobbyst käsi-käes Old Delhi Spice Marketil. Lühtrid, taimed, kõrged uksek. Tundub, et selles ruumis pea-aegu ei ole muud varianti kui olla õnnelik.

Paar korda aastas on Charlene hüljanud mugavused

ja sõitnud ära. Kashmiri ja Nepalis, mägedesse ja mungakloostritesse, põletus-matustele ja lootoseväludele. Paikadesse, kus noorel naisel võib olla päris ohtlik. Ometi on ta eelistanud rännata üksi. “Tõsi, maskeerin end, kasutan teejuhte, vahetan sageli peatuskohti. Aga usaldan inimesi ja usun, et kõigiga saab normaalselt suheldud, kui arvestad kohalikku kultuuri,” lausub ta. 2019. aastal kavatses Charlene paariks kuuks kloostrisse minna, loobuda telefonist, puhastuda infomürast. “Kuid just siis muutus meie suhe Bobbyga tõsisemaks. Ta küsis: *kas ma ootan sind?* Lendasin hoopis New Yorki. See oli õige otsus.”

Mullu eneseisolatsioonis elasid nad kaks nädalat Bostoni sadama lähedal Bobbyle kuuluvas tuletornis. Oli väga sürr elada keset mässavaid vesi ja askeesi ning tunda end naiselikult, kandes hea sõbra Tanel Veenre siidkaftaneid.

“Kui tahad olla ilus, siis ole,” lausub Charlene.

“On sind tööl ebamugava tähelepanuga tülitatud?”

“On olnud paar halba kogemust. Aga on ka juhtu-meid, kus panin piirid paika ja meesterahvad on seda väga austanud. Ma ei võta otse solvanguna, kui keegi ligi ajab, isegi töökohas. Jah, see on ebaeetiline, aga inimesed on ka tööl armastuse leidnud. Kurb, kui mehed enam naistega rääkida ei julge. Arvan, et igaiüks saab ise enda eest seista.”

**“Valguskiire, *kui*
otsida, leiab alati!”**

TOOMAS VOLKMANN, FOTOGRAAF, SÕBER:

“Pea 20 aastat tagasi kesksuvel olime suure seltskonnaga Pärnus trallimas. Mingil hetkel tulid sõbrad Mart ja Tõnis, silmad peas kui tõllarattad: *sa ei kujuta ette, millist tütarlast me just nägime! Jalad kõrgumas ülemise uksepiidani, tumesinised silmad, pleekinud nisu karva juuksed! Ja ta pole suu peale kukkunud! Ja tal pidi veel ahv ka olema!* Küsisin, et kas te räägite Pipist?! Silme ette kerkis aga Botticelli Veenus, sündimas Pärnu lahe merevahust, end siivselt juustega varjamas.

Paar nädalat hiljem meid klubis Angel tutvustati ja Charlene nägi välja absoluutselt nagu kirjeldatud. Ta jäigi meie seltskonnaga ringi hängima. Vahetevahel ümises laulda, õudselt hea häälega, ja mina ütlesin, et “sa peaksid laulmisega tegelema”, teadmata, et ta on kõik parimad tütarlastekoored läbi laulnud. Kui ta hiljuti Ameerikasse sattus, kartsin, et äkki muutub ta seal pealiskaudseks ja tühjalt ambitsioonikaks. Kuid selgus, et ilmselt on ta hoopiski leidnud selle, mida tahab teha. Charlene mõtleb kiiresti, on koostööaldis, midagi peale ei suru, aga annab teada, kus suunas võiks liikuda. Ja tal on ka kuramuse hea maitse. Temaga saab rääkida isegi poliitikast! Ta on Veenus täis üllatusi.”

tagaplaanile, kadusin sõprade jaoks. Kui naerata, ei ole kellelgi aimu, mida sa läbi elad. Ma ei tea, kustkohast paranemine algab. Igatahes on oma sisemaailmaga tegelemine pikem protsess. Minul võttis väljatulek paar-kolm aastat. Küll aga tuleb neid tumedaid hetki ette piisavalt, et osata ilusate hetkede eest tänulik olla. Valguskiire, kui otsida, leiab alati!”

NÄHTAMATUST NÄHTAVAKS

“Mis on saanud Abdullah’st – poisist, kellega sul Dubais elades kujunes omalaadne sõprus?”

“Ta on nüüd 11aastane,” ütleb Charlene. “Tema ema on filipiinlanna ja isa kohalik. On palju selliseid lapsi, keda isa ei aktsepteeri või isegi ei tea nende olemasolust. Neil lastel puudub identiteet, neid pole süsteemis olemas. Ema varjas Abdullah’i viis aastat väikeses ruumis, laps polnud kunagi päevavalgust näinud. Ühel päeval ema põgenes koos temaga, et mujal tööd otsida. Nendega samal ajal sattus kaubanduskeskusesse šaik, kes saatis oma abi küsima, on neil kõik korras. Ema hakkas nutma ning šaik lubas, et sellest päevast alates nende elu muutub. Neile anti eluase, toit, Abdullah hakkas koolis käima. Aastatepikkuse töö tulemusena sai ta 2019. aastal passi.

Need on asjad, mida meie võtame iseenesestmõistetavalt.”

Charlene usub, et lapse saamisega ei jää elu pausile.

“Lapse peaks saama siis, kui kallimaga mõlemad tunnete, et lahe oleks see väike tegelane teist mõlemast,” sõnab ta.

“Mina ei taha, et laps tuleks külmalt planeeritult või bioloogilise kella tiksumisest, loodetavasti nii ka ei lähe. Väga ootan ja loodan, et see õnn ka meile naeratab.”

Ta naeratab. “Kui enamasti inimesed tahavad seiklusi ja spontaansust, siis minul jagub neid igasse päeva kuidagi loomulikult. Tegelikult igatsen vastupidist, tavalisi vaikseid hetki.” ☺

TÄNULIK

Isikliku panusena maailma parandamiseks on Charlene peaaegu täielikult loobunud lihast. Toidu äraviskaja pole kunagi olnud. Prügi sorteerimises peab end parandama. Vee säästmisele hakkas mõtlema majakas õlilampide valgel nõusid pestes. Oskab olla tänulik.

“Ma ei võrdle end nendega, kes on kaotanud vanemad või kodu, aga üht-teist olen omal nahal kogenud,” sõnab ta.

“Mäletan küll keerulist aega ja kitsikust lapsepõlves. Loomulikult ei taha ma detaile jagada, aga kindlalt olen depressiooni põdenud. Tahtsin, hambad ristis, teha rahvusvahelist karjääri ning asetasin eraelu